

slovstva. Vendar piše tudi Prešeren Turjaška Rozamunda in ne Rozamunda Turjak. — Brez spotikanja smemo torej nadalje rabiti take zveze s podaljškom -ova. Neprimernost zveze Pavlina Tratnik je občutil g. Tominšek sam, ki piše na str. 62, z drobnimi črkami sicer in to le v opomnji tako: „V *odvisnih* sklonih bomo seveda slej ko prej rabili pridevniške oblike, katerekoli.“ Kaj so to pravi? To je vendar le toliko, kakor bi bil rekel: „Kar sem pisal gori, to nima nobene veljave; napisano je vse le zastran — lepšega!“ Če smem namreč in moram rabiti zvezo z -ova v odvisnih sklonih, potem jo smem in moram rabiti vendar tudi v imenovalniku! Če smem reči: Pavline Tratnikove, Pavlino Tratnikovo, potem smem z isto pravico pač tudi reči Pavlina Tratnikova in torej tudi gospa Tratnikova. Alterum non datur! Nemogočnost zveze Pavlina Tratnik je razvideti tudi še iz tega, da bi po pravilih našega jezika morali sklanjati vendar obe besedi, namreč Pavlina in Tratnik, prvo seveda le po ženski, drugo pa edino le po moški sklanji. Reči bi torej morali: *Pavline Tratnika nisem videl, *Pavlini Tratniku sem povedal, srečal sem *Pavlino Tratnika, govoril sem s *Pavlino Tratnikom, tega ne vidiš na *Pavlini Tratniku! Zares „lepoglasna“ slovenščina! O kam zapelje človeka posnemanje Nemcev! Ker so Nemci zavrgli svoj -in (Müller-in), zato moramo tudi mi zavreči naš -ova in kašljati kakor naš mogočni sosed.

Ant. Debeljak:

Sfinga.

Ogibam sladkih se oči, dekle:
tako žare ko brušena dragulja,
ta dva dragulja so oči kragulja,
ki mlado bi izkljuval mi srce.

Ogibam tistih marmornih se rok:
ko kača bi prižele me v objem,
da zgrudil bi pred te na tla se nem
in ti bi vrgla me v prepad globok.

